

Arrest

**nr. 172 860 van 4 augustus 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2016.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 24 juni 2016 waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 15 juli 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat P. VANCRAEYNEST, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk opnieuw binnengekomen op 22 juli 2015 en heeft zich dezelfde dag een derde keer vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 26 oktober 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 17 november 2015.

1.3. Op 22 maart 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 23 maart 2016 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, een soenniet van Arabische origine bent, en op 26 augustus 1978 in Bagdad, Centraal-Irak, bent geboren. U bent ongehuwd en u heeft geen kinderen. U groeide op in het ouderlijk huis in Mahmoudiya en vanaf 1998 werkte u in het immobiliënkantoor van uw familie. In 2002 studeerde u af aan de faculteit taal en letterkunde in Bagdad. Vanaf 2008 werkte u als correspondent en monteur bij het mediabedrijf 'Inanna'. Later werkte u voor het 'Centrum ter Verdediging van Journalisten'.

Sinds 2009 wordt u bedreigd omwille van uw journalistieke werkzaamheden. U ontving onder andere een dreigbrief en diverse dreigings'jes vanwege het Mehdi-leger. Die laatste eiste dat u uw werk staakte en voor hen zou werken. Op 15 september 2011 werd uw wagen tot ontploffing gebracht. Nadien ontving u nogmaals een dreigbrief en een sms met bedreigingen. Op 30 september 2011 werd u samen met andere journalisten door de politie geslagen en vernederd toen u een reportage maakte over de protesten op het Tahrir-plein. Kort nadien, op 5 oktober 2011, verliet u Irak. Op 13 oktober 2011 kwam u in België aan en nog diezelfde dag diende u een eerste asielaanvraag in.

Op 7 augustus 2012 nam het CGVS in hoofde van u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS was van mening dat uw verklaringen over de diverse dreigementen te vaag en te inconsistent waren. Verder had het CGVS twijfels bij het profiel van journalist dat u zichzelf toedichtte. U ging in beroep tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS en op 31 januari 2013 herhaalde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing van het CGVS (zie Arrest nr. 96 331).

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en op 13 februari 2013 diende u een tweede asielaanvraag in. U verklaarde dat u overwoog om christen te worden en dat u homoseksueel was, hetgeen u niet had durven vermelden tijdens uw eerste asielaanvraag. Nog dezelfde dag besloot de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) om uw asielaanvraag niet in overweging te nemen omdat uw asielmotieven reeds ten tijde van uw eerste asielaanvraag had kunnen melden (bijlage 13quater).

Op 2 april 2013 opteerde u voor een vrijwillige terugkeer naar Erbil, Noord-Irak. Na aankomst reisde u door naar Bagdad en logeerde u een aantal dagen bij uw familie in Salihiya. Nadien huurde u een huis in Saydiah. Enige tijd later ging u als politiek analist aan de slag bij de satellietzender Al Hadath. U kwam een aantal keer per week live op televisie en maakte uw opwachting in verschillende programma's, waaronder het nieuws en duidingsmagazines. Tijdens de uitzendingen gaf u uw opinie over diverse thema's, waaronder de politieke situatie in Irak en het Midden-Oosten, en de partijpolitiek in Irak. Daarnaast schreef u opiniestukken die u naar websites of dagbladen doorstuurde, waaronder 'Al Iraq Alyoum', de website 'Lalish Media', de website DAC, de website 'Sada-Freedom', 'Al Iraq Net', etc. In uw opiniestukken behandelde u diverse onderwerpen, bv. de Iraakse dinar, de aanslag in Lyon (dd. 26/06/2015), de situatie van de Yezidi in het land, de opmars van IS ('Islamitische Staat'), en de corruptie in de regering. Verder maakte u deel uit van een organisatie voor 'educated and cultured youth' en zag u zichzelf als activist. U kwam verschillende keren op straat, voornamelijk in Muthanabi, om te betogen rond allerlei thema's, bv. de aanpassing van de grondwet of de samenstelling van het parlement. Deze demonstraties werden bij momenten verstoord door de ordediensten en u heeft weet van een mededemonstrant, J.(...) A.(...) S.(...), die tijdens een betoging verdween. Daarnaast woonde u de vergaderingen bij van de 'Fondation of Journalist en cultured youthes'. Tijdens de vergaderingen waren er lezingen en discussies onder schrijvers en opiniemakers. Vanaf midden 2014 was u vrijwillig hulpverlener voor de Iraakse interne ontheemden in Bagdad. U werkte samen met de Rode Halve Maan.

Op 23 juni 2015 vond u bij de ingang van uw woning een dreigbrief van de militie 'Assaeb Ahl Al Haqq'. In de brief stond dat u uw journalistieke activiteiten moest stopzetten. De afzender van de brief gaf u 72 uur om de woning te verlaten. Indien u niet gehoorzaamde zouden ze u vermoorden, net zoals ze met andere soennieten uit de regio hadden gedaan. U hechtte weinig belang aan de brief omdat meerdere

mensen gelijkaardige bedreigingen ontvingen en omdat u er van uit ging dat de afzenders u ongemoeid zouden laten. In de dagen die volgden ging u naar het werk en bleef u in het huurhuis wonen.

Op 27 juni 2015 werd er een bomaanslag gepleegd op uw woning. Uw zus D.(...), die op dat moment bij u logeerde, raakte daarbij zwaargewond. Ze werd overgebracht naar het Yarmouk-ziekenhuis waar ze de volgende dag aan haar verwondingen bezweek. Na het incident dook u onder bij uw achterneef A.(...) R.(...) in Salahiya. Op 1 juli 2015 diende u bij de politie klacht in tegen de daders van de aanslag. De politie opende een onderzoek, maar zonder resultaat.

Op 12 juli 2015 vloog u vanuit Bagdad naar Istanbul, Turkije. U reisde met uw eigen paspoort. Twee dagen later reisde u naar Griekenland en van daaruit over land naar België. Op 22 juli 2015 kwam u in België aan en nog dezelfde dag vroeg u voor de derde keer asiel aan. Op 7 september 2015 werd uw asielaanvraag door het CGVS in overweging genomen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: kopie uittreksels verlopen paspoort dd. 10/11/2007, identiteitskaart dd. 01/06/2015, kopie verlopen nationaliteitsbewijs dd. 03/10/1983, nationaliteitsbewijs dd. 06/06/2005, kopie identiteitskaart zus D.(...) dd. 24/07/2006, voedselrantsoenkaart, kopie attest IOM dd. 21/03/2013, perskaart 'Fondation of Journalist en cultured youths' (sic.), foto's in tv-studio, lijst met artikels, kopie drie artikels in Al Iraq Alyoum dd. 29/04/2015-30/04/2015-28/06/2015, screenshots van diverse online artikels, foto tijdens demonstratie, foto als hulpverlener, foto's tijdens bijeenkomsten of van ontmoetingen, foto bij bezoek aan tentoonstelling, cd-rom (bevat videofragmenten, artikels, foto's), politiedossier (incl. foto's, overlijdensakte zus, en dreigbrief), kopie verzendbewijs documenten.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het CGVS besloten dat u niet in aanmerking komt voor een toekenning van de vluchtelingenstatus of een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of er een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS stelt vast dat u tot op heden vasthoudt aan de asielmotieven uit uw eerste asielaanvraag. U blijft er bij dat wat u vertelde correct was en dat u geen aanpassingen wenst te maken (zie CGVS, p. 3, 16). Nochtans werden deze asielmotieven door het CGVS als ongeloofwaardig beschouwd, wat later werd bevestigd door de RvV. Er kan met andere woorden geen enkel geloof worden gehecht aan uw versie van de feiten. Dat u desondanks blijft vasthouden aan deze ongeloofwaardige asielmotieven is natuurlijk nefast voor uw algemene geloofwaardigheid. Het toont aan dat u zich van bedrieglijke asielmotieven bedient wanneer u dat opportuun lijkt en op die manier verzaakt aan de medewerkingsplicht die op iedere asielzoeker rust. U schetst namelijk allesbehalve een correct en volledig beeld van uw situatie, waardoor u het de bevoegde asielinstanties onmogelijk maakt om een correcte inschatting van uw eventuele nood aan internationale bescherming te maken. Dat staat haaks op wat verwacht kan worden van een persoon die werkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Uw twijfelachtige geloofwaardigheid wordt vervolgens in de verf gezet door de vaststelling dat u op 13 februari 2013 een tweede asielaanvraag hebt ingediend waarvan u momenteel toegeeft dat ze op bedrieglijke asielmotieven was gebaseerd. Tijdens uw tweede asielaanvraag verklaarde u namelijk dat u homoseksueel was en dat u overwoog om christen te worden. Dat er geen enkele grond van waarheid in deze elementen school, wordt geïllustreerd door het feit dat u tijdens het gehoor op 15 oktober 2015 al was vergeten dat u zich ooit voordeed als homoseksueel of christen in spé (zie CGVS, p. 3-4). Bovendien ontkent u heden met klem dat u een bekering overweegt of homoseksueel bent (zie CGVS, p. 4). U voegt er echter volgende nuance aan toe: homoseksueel wil u niet worden, maar u sluit niet uit dat de gedachte om christen te worden in de toekomst toch zal opduiken (zie CGVS, p. 4). Dergelijke laconieke verklaringen bevestigen enkel het ongeloofwaardig en opportunistische karakter van de asielmotieven uit uw tweede asielaanvraag. Later tijdens het gehoor schiet het u toch te binnen dat u effectief een tweede asielaanvraag heeft ingediend op basis van valse asielmotieven. U geeft vervolgens toe dat het om volstrekt verzonnen asielmotieven ging, enkel en alleen met de bedoeling onderdak te krijgen en een terugkeer naar Irak te verhinderen (zie CGVS, p. 6). Volgens u was het niet de bedoeling om te liegen en wil u niet als leugenaar te boek staan (zie CGVS, p. 6, 16). Wat er ook van zij, het CGVS kan niet om de vaststelling heen dat u zich doorheen uw vorige asielaanvragen doelbewust van bedrieglijke asielmotieven heeft bediend, en dat u er op geen enkel moment in slaagde

een (eventuele) nood aan internationale bescherming te staven met geloofwaardige en coherente verklaringen.

Dat u ten tijde van uw eerste en tweede asielaanvraag geen nood had aan internationale bescherming wordt ook bevestigd door uw terugkeer naar Bagdad in april 2013. Ondanks de door u ingeroepen vrees omwille van uw werk in de media, ging u opnieuw in Bagdad wonen en hervatte u nauwelijks anderhalve (!) maand later uw activiteiten in de media (zie CGVS, p. 4, 5, 6). Indien u in Irak werkelijk voor vervolging diende te vrezen, mag er redelijkerwijs worden aangenomen dat u iets meer voorzichtigheid aan de dag had gelegd en eerst de tijd had genomen om de situatie in te schatten. Dat u onmiddellijk aan de slag ging in een sector die uw leven in gevaar zou hebben gebracht, lijkt de ernst en geloofwaardigheid van uw initiële vrees (in combinatie met bovenstaande elementen) teniet te doen.

Ook de door u ingeroepen incidenten en asielmotieven uit uw derde asielaanvraag zijn compleet ongeloofwaardig.

U verklaart dat u op 23 juni 2015 een dreigbrief ontving waarin Assaeb Ahl Al Haqq u met de dood bedreigde. In de brief werd verwezen naar zowel uw werk als naar uw soennitische achtergrond (zie Documenten, politiedossier dreigbrief - zie CGVS, p. 13). Uw reactie volgend op de vondst van de dreigbrief is echter frappant. U zegt laconiek: "Ik heb er niet echt bij stilgestaan. Dat was een fout, het is een normale dagelijkse gebeurtenis, iedereen kreeg bedreiging. Ik hechtte er niet veel belang aan. Mijn reactie was niet de juiste. Ik dacht dat ze niet echt iets zouden doen." (zie CGVS, p. 13). Dergelijke verklaringen kunnen in de door u geschetste context bezwaarlijk ernstig genomen worden. U schetst namelijk een beeld van Irak waarin er overal gevaar schuilt voor journalisten of schrijvers zoals u. Zelf verwoordt u het als volgt: "Dat was [waren] normale dagelijkse gebeurtenissen daar. Op elk moment ben je, kan je zo een bedreiging tegenkomen en dan beëindigt je leven zomaar. Het is algemeen. En de meeste journalisten en mensen die schrijven, dat is hun dagelijks leven, dagelijkse schrik." [...] "Op elk moment dat je naar buiten gaat ben je bedreigd en kan je vermoord worden. Juist wij, activisten, politiek actieve mensen." [...] "Er waren veel, ik hoorde veel over de journalisten, andere mensen die problemen hadden. Maar ik weet niet met namen juist. Veel van de artiesten, journalisten hadden problemen" (zie CGVS, p. 13). Daarnaast vermeldt u dat Assaeb Ahl Al Haqq het volledige land bedreigde (zie CGVS, p. 6) en vermeldt u een aanslag op het gebouw waar u vergaderde met de 'Fondation of Journalist and cultured youths' (zie CGVS, p. 10). Dat u er in die context en in die omstandigheden gemakshalve van uitging dat het (nochtans zeer expliciete) dreigement niet ernstig was, getuigt van een totaal gebrek aan doorleving en is daarom ongeloofwaardig.

U slaagt er vervolgens niet in een aannemelijke uitleg te geven voor deze ongeloofwaardige gang van zaken. Integendeel, u zegt nogmaals dat uw leven elke dag in gevaar was en dat u weinig belang hechtte aan de bedreiging (zie CGVS, p. 13). U voegt er aan toe dat u dacht dat het zou overwaaien als u zich een tijdje minder kritisch zou uitlaten over gevoelige thema's (zie CGVS, p. 13). Wat u ook beweert, keer op keer blijkt dat u geen geldige verschuiving heeft voor uw opmerkelijk gedrag. Integendeel, in wat volgt blijven de ongeloofwaardige elementen zich opstapelen. De dreigbrief omvatte namelijk twee duidelijk instructies: stoppen met uw werk en uw woning binnen de 72 uren verlaten. Merkwaardig genoeg gaf u aan geen van de twee eisen gevolg. Meer nog, u leek zich niet eens te wapenen tegen eventuele represailles: u bleef het werk frequenteren en, hetgeen absoluut onbegrijpelijk is, u bleef simpelweg in uw eigen huurwoning wonen. Nogmaals: in de door u geschetste omstandigheden, waarin een beruchte sjiiitische militie u op het spoor komt, u op uw thuisadres met de dood wordt bedreigd, en u duidelijk instructies meegeeft, is het totaal ongeloofwaardig dat het niet in u opkwam om meer doorgedreven voorzorgsmaatregelen te nemen. Gevraagd naar de redenen waarom u niet onderdook geeft u te kennen dat u niet wist waar u naar toe kon, wat uiteraard zeer onaannemelijk is aangezien u in en rond Bagdad een uitgebreid sociaal en familiaal netwerk heeft. U voegt er vervolgens aan toe dat u onvoldoende tijd had om onder te duiken. Dat laatste is qua uitleg navenant. U kreeg van Assaeb Ahl Al Haqq namelijk drie volledige dagen (72 uur) om uw woning te verlaten. De aanslag vond pas op de vierde dag plaats. Het is volstrekt ongeloofwaardig dat vier dagen onvoldoende waren om in Bagdad een schuilplaats te vinden. Ter uwer verdediging roept u in dat een verhuis allerlei administratieve geplogenheden vereist en dat u geen tijd had om een oplossing te vinden voor uw kleding (zie CGVS, p. 14). Als uw leven op het spel staat lijken het wijzigen van uw adres en uw vestimentaire besognes echter geen prioriteit.

U vervolgt uw ongeloofwaardig betoog door te verklaren dat uw zus nadien bij u kwam logeren om de drukte op weg naar de universiteit te vermijden. U ging daarmee akkoord en bracht haar zo in gevaar. U wist namelijk dat Assaeb Ahl Al Haqq u op uw thuisadres met de dood bedreigde en dat hun deadline

quasi was verstreken. Bovendien bracht u uw zus niet op de hoogte van het dreigement. Gezien de situatie is dat totaal onbegrijpelijk en ongeloofwaardig. Het is namelijk niet onredelijk te verwachten dat u uw zus zou waarschuwen. Gevraagd naar een verklaring voor deze vreemde gang van zaken, geeft u een volstrekt ontoereikende uitleg: "Uit schrik, ik wilde hen geen angst aanjagen. Want AAH [Assaeb Ahl Al Haqq] zijn heel gevaarlijke mensen. Mensen krijgen schrik van die naam te benoemen. [...]" (zie CGVS, p. 15). Met andere woorden: om uw zus geen schrik aan te jagen, bracht u haar in een gevaarlijke situatie. Een dergelijke gang van zaken komt compleet ondoordacht, niet doorleefd, en dus ongeloofwaardig over.

Vervolgens zijn uw verklaringen over de aanslag weinig overtuigend. Tot tweemaal toe krijgt u de kans om in detail toe te lichten wat er op 27 juni 2015 is gebeurd. Telkens volgt een uiterst beknopte, feitelijke samenvatting. Gezien de ernst en de impact van het incident, mag een meer doorleefd en uitgebreid relaas worden verwacht (zie CGVS, p. 14).

U legt enkele documenten voor ter staving van de door u ingeroepen incidenten, met name het dossier van de politie en de rechtbank (inclusief de dreigbrief en de overlijdensakte van uw zus), maar deze volstaan niet om uw verklaringen alsnog geloofwaardig te maken. In Irak wordt namelijk op grote schaal fraude gepleegd met dergelijke documenten. Daardoor hebben ze slechts enige bewijswaarde wanneer ze worden ondersteund door coherente, geloofwaardige, en volledige verklaringen. Uw verklaringen voldoen niet aan die parameters (zie boven). De documenten kunnen het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen dus niet herstellen. Integendeel, op bepaalde vlakken dragen ze net bij tot de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven. Het is bijvoorbeeld zeer opvallend dat in het volledige dossier niet één keer de naam van uw zus wordt gemeld. Gezien het om een aangifte van een aanslag met dodelijk gevolg gaat, mag worden verwacht dat de naam van het slachtoffer in het dossier wordt gemeld (en dus niet enkel op de overlijdensakte). Vervolgens is de inhoud van de documenten opvallend summier. Er wordt enkel gemeld dat de aangifte er op uw aansturen kwam en dat u verklaringen heeft afgelegd.

Wat volgt is weinig meer dan een zeer beknopte samenvatting van de feiten die keer op keer wordt herhaald. Ook over de aanslag worden geen details gegeven, wat bijzonder opvallend is voor een politieel dossier naar aanleiding van een aanslag met dodelijk gevolg. Hetzelfde geldt voor de verklaring van uw buurman D.(...) en de beschrijving van het plaats van delict: ook deze blijven uiterst summier. Verder bevatten uw verklaringen een nogal vrije interpretatie van de werkelijke inhoud van de dreigbrief. Er staat dat Assaeb Ahl Al Haqq had geëist dat u stopte met uw werk als politiek analist en stopte 'met het verkondigen van de waarheid'. In de werkelijke dreigbrief van Assaeb Ahl Al Haqq klinkt het iets soberder dat u 72 uur de tijd had om uw woonplaats en uw werk te verlaten. De dreigbrief is op zijn beurt weinig meer dan een getypt document met een aantal stempels waarvan de authenticiteit en de auteur onmogelijk geverifieerd kunnen worden. Het document heeft bijgevolg pas bewijswaarde wanneer het wordt ondersteund door degelijke verklaringen. Dat is hier niet het geval. Dat laatste geldt trouwens ook voor de overlijdensakte van uw zus. Wat de foto's van het beschadigde huis betreft, merkt het CGVS op dat u niet kan staven dat het huis op de foto's werkelijk uw woning is.

Verder is het opmerkelijk dat u uw werkgever Al Hadath niet op de hoogte bracht van de incidenten maar in plaats daarvan alle contact verbrak (zie CGVS, p. 6). Aangezien u omwille van uw job werd bedreigd is het vreemd dat u hen daar niet persoonlijk van op de hoogte bracht. U beweert dat ze niets voor u konden doen en dat u het moeilijk had, maar dat is geen geldige verschooning. Het is daarnaast opmerkelijk dat u als geëngageerde activist (zie verder), ook alle contact met vrienden, collega's, en andere activisten verbrak (zie CGVS, p. 6). Gezien het profiel dat u zichzelf aanmeet is het merkwaardig dat u zich afsloot van gelijkgezinden die u eventueel de nodige bijstand konden verlenen. Ook de 'Fondation of journalist and cultured youths' werd niet op de hoogte gebracht, ook al gaat het om een ngo die gelijkgezinden bij elkaar brengt. U was naar eigen zeggen zeer actief binnen de organisatie, maar toch liet u hen in het ongewisse omdat u 'niemand nog vertrouwde' (zie CGVS, p. 7). Dergelijke verklaringen komen weinig doorleefd over en lijken moeilijk te vereenzelvigen met het door u voorgehouden profiel.

Het door u voorgehouden profiel van journalist en opiniemaker volstaat vervolgens niet om de door u ingeroepen vrees voor vervolging te rechtvaardigen.

Uit uw eerste asielaanvraag bleek namelijk dat u tot 2011 in Irak verbleef zonder overtuigende indicaties dat u er een gegronde vrees voor vervolging diende te koesteren omwille van uw (eventuele) werkzaamheden in de media. Nadien verbleef u tussen april 2013 en 12 juli 2015 (of dat beweert u

althans) in Irak, opnieuw zonder indicaties dat u voor vervolging diende te vrezen (zie hoger). Ondanks een mediacarrière van om en bij zeven jaar, weliswaar met de nodige kanttekeningen, is er in al die tijd niets gebeurd dat aantoonde dat u effectief gevaar liep omwille van uw werk.

Daarnaast zijn er verschillende aanwijzingen om te veronderstellen dat u uw profiel als journalist en analist doelbewust aandikt. Reeds bij uw eerste asielaanvraag werd duidelijk dat u geen eenduidig beeld kon schetsen van uw precieze werkzaamheden in de media. Datzelfde geldt voor uw derde asielaanvraag. Uw rol en bekendheid als journalist en analist lijken veeleer beperkt. U werkte naar eigen zeggen van mei/juni 2013 tot en met juni 2015 op regelmatige basis voor de satellietzender 'Al Hadath'. U heeft echter geen begin van bewijs om uw tewerkstelling in die periode te bevestigen. U beschikt weliswaar over foto's en videofragmenten die bevestigen dat u voor de zender heeft gewerkt, wat het CGVS niet betwist, maar die verder geen uitspraak doen over de periode en de hoedanigheid waarin u voor de zender werkte. Verder beschikt u over een eigen youtube-kanaal, waarop u zichzelf voorstelt als 'Iraqi civil rights activist and political independent Firas Janabi' (zie Landeninformatie, printout youtube-kanaal dd. 07/03/2016). U publiceerde er een tachtigtal video's waarin u uw opwachting maakt in de programma's van Al Hadath. Op veel bijval hoeft uw kanaal niet te rekenen, u heeft nauwelijks twaalf volgers en het merendeel van de video's werd hooguit een tiental keer bekeken. De oudste video was het populairst en werd een paar honderd keer bekeken. Naar youtube-normen is dat uiteraard nihil. Verder valt op dat de eerste video's ongeveer een jaar geleden werden geüpload, dus omstreeks 2015, en er vanaf juli-augustus 2015 (het tijdstip van uw vertrek uit Irak) geen bijkomende video's werden toegevoegd. De video's dateren bovendien uit 2014 en er zijn geen video's die bevestigen dat u in 2013 voor de zender heeft gewerkt. Het geheel van deze vaststellingen laat vermoeden dat uw journalistieke bezigheden eerder 'low profile' waren, zowel qua impact als qua duur.

Hetzelfde geldt voor de lijsten van artikels die u voorlegt. In de artikels behandelt u een breed gamma aan thema's, waaronder de situatie van de Yezidi, een aanslag in Lyon, de weinig benijdenswaardige situatie van intern ontheemden in Irak, de corruptie en beperkte slagkracht van de Iraakse regering, en de wandaden van IS. Een aantal van die thema's kunnen in de Iraakse context effectief gevoelig liggen. Het is echter een brug te ver om te veronderstellen dat louter de redactie en publicatie van dergelijke artikels sowieso een gegronde vrees voor vervolging rechtvaardigen. Vooraleer dat het geval is dienen er concrete indicaties te zijn dat iemand aanstoot nam aan deze publicaties. In casu is dat niet het geval (zie boven). Bovendien dateren de artikels quasi allemaal uit de periode medio 2014-medio 2015. Ze werden trouwens niet in opdracht geschreven, maar u schreef ze uit eigen beweging en stuurde ze vervolgens op naar diverse websites of periodieken (zie CGVS, p. 9). Dat u niet werd gevraagd om stukken te schrijven, maar vrijblijvend artikels schreef en rondstuurde, is opnieuw een indicatie dat uw bekendheid en impact als journalist hoogst beperkt bleef. Wat de artikels in 'Al Iraq Alyoum' betreft: twee ervan dateren van twee opeenvolgende dagen in april 2015, de laatste dateert van 28 juni 2015. In dat laatste artikel gaat u in op de aanslag in Lyon op 26 juni 2015 en betreft u die op de situatie in Irak. Deze vaststelling is moeilijk te vereenzelvigen met uw verklaringen over het dreigement van Assaeb Ahl Al Haqq en de bomaanslag op uw woning. Het zou namelijk betekenen dat u ondanks het dreigement, dat u er toe aanzette om gevoelige thema's te vermijden, u zich toch nog kritisch uitliet over bepaalde situaties. Wat er ook van zij, deze artikels bevestigen weinig meer dan dat u medio 2015, dus kort voor uw vertrek, driemaal een kort opiniestuk schreef voor de krant.

Vervolgens zou u als activist herhaaldelijk deelgenomen hebben aan manifestaties, voornamelijk in de daarvoor gekende wijk Muthanabi. U beweert dat u zeer specifieke eisen had, zoals een andere samenstelling van het parlement (zie CGVS, p. 12 - zie Documenten, foto tijdens demonstratie), wat u naar eigen zeggen in gevaar kon brengen. Er zijn echter geen indicaties dat dit werkelijk het geval was (zie boven). U verwijst naar een activist, J.(...) A.(...)-S.(...), die tijdens een actie verdween, maar zijn verdwijning staat los van uw eigen situatie en bovendien ging het om een persoon die jarenlang een leidinggevende functie had in de protestbeweging (zie Landeninformatie, J.(...) A.(...)-S.(...)). Jullie profielen zijn met andere woorden zeer verschillend. U beweert weliswaar dat u niet enkel deelnam aan de manifestaties maar ook een organiserende rol had. Dat laatste moet gerelativeerd worden: u deed weinig meer dan via facebook de oproep voor manifestaties onder uw vrienden te verspreiden (zie CGVS, p. 9). U heeft trouwens geen enkel begin van bewijs dat u effectief herhaaldelijk deelnam aan manifestaties in Bagdad. Het enige wat u voorlegt is één foto waarop u een bord met eisen vasthoudt.

Daarnaast woonde u debatten bij, bezocht u expo's, en frequenteerde u culturele activiteiten. Het is echter onduidelijk waarom uw interesse in cultuur en debatten tot vervolging zou leiden. Er zijn geen indicaties die dat hard maken. U verklaart dat één van de plaatsen die u frequenteerde, werd getroffen door een bomaanslag. U legt echter geen enkel begin van bewijs voor betreffende deze aanslag,

waardoor het onduidelijk blijft of deze aanslag werkelijk plaatsvond en in welke omstandigheden die werd gepleegd.

Tot slot zou u tussen midden 2014-midden 2015 als hulpverlener voor intern ontheemden hebben gewerkt. U staft dit met één enkele foto uit maart-april 2015, hetgeen weinig meer bewijst dan dat u op een gegeven moment in een hulppost was. Verder is het compleet onduidelijk waarom deze activiteiten tot vervolging zouden leiden.

Uit het bovenstaande blijkt dat uw activiteiten als journalist, activist, cultuurgevoelig persoon, of hulpverlener niet van dien aard zijn dat ze een toekenning van de vluchtelingenstatus rechtvaardigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities

op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De andere door u voorgelegde documenten kunnen niets veranderen aan bovenstaande analyse. Uw identiteitsdocumenten en deze van uw familieleden, of de kopieën of uittreksels ervan, bevestigen weinig meer dan uw identiteit, herkomst, en nationaliteit. Die zaken staan hier momenteel niet ter discussie. Hetzelfde geldt voor het verzendbewijs van uw documenten. Bovendien blijkt dat u in weerwil tot wat u tijdens uw eerste asielaanvraag verklaarde, uw paspoort (dd. 10/11/2007) niet was kwijtgeraakt bij uw reis naar Europa. U legt geen begin van bewijs voor van uw nieuw paspoort, ook deze keer geraakte u het document naar eigen zeggen kwijt tijdens uw reis naar Europa. De door u voorgelegde perskaart (inclusief merkwaardige spellingsfouten in de Engelse vertaling) bevestigt hoogstens dat u bij een dergelijke vereniging aangesloten was en doet verder geen uitspraak over uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 en de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), onderneemt verzoeker een poging om de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Vooreerst benadrukt verzoeker dat zijn soennitische geloof niet wordt betwist en dat evenmin in twijfel wordt getrokken dat hij als journalist werkte, noch dat hij politieke video's op youtube gepubliceerd heeft. Dit betreffen volgens verzoeker twee determinerende elementen om het risico van vervolging in zijn hoofd te beoordelen. Hij verduidelijkt dat hij door zijn geloof en zijn politiek-professionele activiteiten een doelwit uitmaakte van het bewind en de sjiiitische milities en meent dat de geloofwaardigheid van zijn relaas en bijgevolg van de vervolgingen die hij hierdoor onderging redelijkerwijs niet in twijfel kunnen worden getrokken. Verzoeker laakt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beroep niet in acht neemt en geen enkel document bijbrengt betreffende de vervolging van journalisten in Irak. Nochtans erkent zij in de bestreden beslissing dat de veiligheidssituatie voor Soennieten in Bagdad zeer gevaarlijk is *"Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden"*. Ook tijdens het verhoor erkende de ambtenaar eveneens dat de toestand voor journalisten uiterst gevaarlijk is: *"de situatie voor journalisten en activisten in Irak is goed bekend, in bepaalde gevallen kunnen die in de problemen komen"* (CGVS, p. 13). Dit enkel element volstaat naar mening van verzoeker om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te rechtvaardigen en het dossier terug te zenden naar het Commissariaat-generaal opdat bijkomende onderzoeken ingesteld zouden worden.

Vervolgens komt verzoeker terug op zijn vorige asielaanvragen. Wat betreft zijn eerste asielaanvraag, volhardt hij dat hij destijds de gehele waarheid heeft gezegd en stelt hij geen bijkomende verklaringen te kunnen afleggen om het Commissariaat-generaal hiervan te overtuigen. Hieruit kan naar mening van verzoeker echter niet worden besloten dat hij verzaakt aan zijn medewerkingsplicht. Verzoeker wijst er in dit verband nog op dat, hoewel zijn werk als journalist tijdens zijn eerste asielaanvraag in twijfel werd getrokken, hij hieromtrent thans bewijzen leverde die bevestigen dat hij de waarheid heeft verteld. Hij is de mening toegedaan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zeker een andere beslissing zou hebben genomen als zij tijdens de eerste aanvraag van deze bewijzen kennis had genomen. Wat betreft zijn tweede asielaanvraag herhaalt verzoeker dat de toen door hem voorgehouden homoseksualiteit voor de behoeften van zijn zaak ingeroepen werd (moeilijke situatie betreffende zijn huisvesting) maar dat hij zich steeds vragen stelde aangaande een eventuele bekering. Het Commissariaat-generaal leidt hieruit af dat hij opportunist is, wat zijn algemene geloofwaardigheid eveneens onderuit haalt. Het Commissariaat-generaal oordeelt voorts dat zijn algemene geloofwaardigheid tevens teniet wordt gedaan omdat hij na zijn vorige asielaanvragen terugkeerde naar Irak en weer in de media ging werken. Verzoeker werpt op dat deze argumentatie echter niet toestaat zijn relaas in twijfel te trekken wat betreft zijn actuele vrees voor vervolging, die namelijk gegrond is op elementen die dateren van na zijn twee vorige asielaanvragen. Hij benadrukt te dezen nog dat hij om medische redenen opnieuw in dezelfde wijk ging wonen, alsook omdat hij hoopte dat zijn toestand sinds zijn vertrek uit Irak gestabiliseerd zou zijn.

Verzoeker vervolgt dat de nieuwe documenten die hij ter staving van zijn huidige asielaanvraag indiende onderzocht moeten worden. Het Commissariaat-generaal meent dat zijn reactie bij de ontvangst van de dreigbrief weinig geloofwaardig is, doch verzoeker benadrukt hierbij dat hij heeft uitgelegd dat hij niet reageerde omdat dreigbrieven in Irak schering en inslag zijn en alle journalisten regelmatig bedreigd worden. Verzoeker wijst er in dit verband op dat uit de documentatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er veel sjiiitische milities in Bagdad aanwezig zijn, die talrijke misdaden begaan en dat talrijke misdaden, zoals ontvoeringen, moorden, ... aan de Irakese politie en het leger te wijten zijn. In de bestreden beslissing wordt zelfs uitdrukkelijk gesteld *"De commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is"*. Er zijn elke maand honderden slachtoffers. Verzoeker meent dat hem in een dergelijke uiterst gevaarlijke en onveilige context, waar de soennieten het voorkeursdoelwit zijn van de misdaden begaan door de sjiiitische milities, niet kan verweten worden niet gereageerd te hebben op een "eenvoudige" dreigbrief. Een dreigbrief is in deze context immers belachelijk en staat niet in verhouding met de terroristische daden en andere misdaden die in de stad begaan worden. Verzoeker voegt hieraan toe dat hij als soenniet ook niet op bescherming van de overheden kon hopen en dat de argumentatie van het Commissariaat-generaal duidelijk geen rekening houdt met de informatie betreffende de veiligheidstoestand in Bagdad die zij zelf voorlegt. Hij

benadrukt dat hij tijdens zijn verhoor uitlegde dat hij ten gevolge van deze brief besloten had : *"Ik heb tegen mezelf gezegd, ik ga iets minder agressief reageren in de media en stoppen met schrijven, een beetje. Ik dacht bij mezelf ik stop met corruptiedossiers, financieel en directie, financiële corruptie ga ik minder waarheid vertellen over die dossiers en minder praten over militie"*. Tevens legde hij uit dat hij op zijn hoede bleef en zo weinig mogelijk naar buiten ging. Verzoeker dacht dat men hem met dit gedrag, en door het feit dat hij in het openbaar gevoelige onderwerpen zou vermijden, niet zou opmerken en dat de dreigbrief dus zonder gevolg zou blijven. Hij heeft aldus geen stappen ondernomen om zijn verhuus te organiseren omdat hij dacht dat een dergelijke radicale oplossing niet meer nodig was. Dit is ook de reden waarom hij het niet nodige achtte om zijn naasten of zijn collega's over deze dreigbrief te informeren en waarom hij aanvaardde dat zijn zus bij hem kwam wonen. Hij informeerde haar niet over de bedreiging omdat hij haar niet wilde verontrusten, temeer hij dacht dat er gezien de genomen maatregelen geen gevaar meer was. Verzoeker stelt dat hij het, gelet op de uiterst gevaarlijke veiligheidssituatie in Bagdad, voor zijn zus gevaarlijker achtte op straat te lopen dan bij hem te komen wonen.

Waar hem in de bestreden beslissing wordt verweten dat hij weinig gedetailleerd is over de aanslag op zijn woning, benadrukt verzoeker dat hij aan het slapen was. Het geluid van de ontploffing wekte hem, waarop hij onmiddellijk naar buiten liep en zijn zus bebloed op de grond zag liggen. Hij was geschokt en wist niet wat te doen, en de burens hebben het nodige gedaan om zijn zus naar het ziekenhuis te laten vervoeren. Verzoeker meent dat zijn relaas niet preciezer had kunnen zijn en dat niet van hem kan worden verwacht dat hij zou kunnen antwoorden op de vraag wat de aard van de gebruikte springstof was.

In zoverre het Commissariaat-generaal het ongeloofwaardig acht dat het strafdossier de naam van het slachtoffer niet vermeldt, benadrukt verzoeker dat het strafdossier de overlijdensakte van zijn zus bevat en dat de naam van het slachtoffer aldus wel degelijk in het dossier verschijnt. Hij meent dat de bestreden beslissing duidelijk slecht gemotiveerd is wat betreft de door hem ingediende documenten en hij laat in dit verband gelden als volgt: *"Dat, gezien de overheden achter de aanslag zaten of deze ondersteunde, zij logischerwijs geen nader onderzoek zouden instellen. Dat daarenboven één enkel slachtoffer te betreuren was. Dat, zoals gemeld door de tegenpartij, er ten gevolge van deze aanslagen elke maand honderden slachtoffers zijn. Dat de meeste aanslagen dodelijker zijn en door de onderzoekers in aanmerking worden genomen."*

Met betrekking tot zijn profiel als journalist zet verzoeker uiteen als volgt: *"Overwegende dat de tegenpartij aanvoert dat verzoeker om reden van zijn beroep niet bedreigd wordt omdat hij tussen 2013 en 2015 werkte zonder enig probleem te ondervinden.*

Dat verzoeker in 2015 om reden van dit beroep echter het slachtoffer van een aanslag is geweest.

Dat de argumentatie van verzoeker dus duidelijk niet relevant is.

Dat de tegenpartij anderzijds de rol van verzoeker en zijn werk in de media in twijfel trekt om reden van zijn onprecieze verklaringen en het gebrek aan bewijs wat betreft zijn werk.

Dat de tegenpartij echter erkent dat verzoeker bewijzen van zijn werk indient, op zijn minst als emmitent van de uitzendingen.

Dat verzoeker op zijn eigen youtube-kanaal nochtans ongeveer 80 videos gepost heeft, waarin hij zich voorstelt als een zelfstandige journalist en een activist voor de burgerrechten.

Dat er ook videos zijn waarin hij in de uitzendingen van Al Hadath verschijnt.

Dat de tegenpartij echter aanvoert dat verzoeker maar een dozijn followers heeft en dat de meest populaire en meest recente video par een donderdtal keren gezien werd.

Dat dit echter aantoonde dat het succes en de invloed van verzoeker toenamen.

Dat dit verklaart waarom verzoeker tot in 2015 geen enkel probleem ondervonden heeft.

Dat de problemen van verzoeker met de dreigbrief begonnen, toen zijn youtube-kanaal meer succesvol en zijn invloed meer significant werden.

Dat opnieuw vastgesteld dient te worden dat dit de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker bevestigt.

Dat verzoeker anderzijds talrijke door hem geschreven artikelen indiende.

Dat, zoals door de tegenpartij bekend werd, in het huidige context in IRAK, een zeker aantal van deze artikelen gevoelige onderwerpen aanpakt, en, namelijk de corruptie van de Irakese regering, de toestand van de Yezidi, enz.

Dat de tegenpartij nochtans op een behoorlijk schizofrene manier beweert dat de redactie en de publicatie van dergelijke artikelen, die zijzelf als gevoelig aanmerkt, geen risico voor vervolging in hoofde van verzoeker als gevolg heeft.

Dat deze artikelen van half-2014 tot half-2015 dateren, wat opnieuw uitlegt dat verzoeker voor 2015 geen enkel probleem heeft gehad.

Dat hij tevoren voor de overheden geen gevaar vormde.

Dat de tegenpartij de invloed van verzoeker aan de orde stelt om reden dat deze artikelen niet besteld werden maar dat hij deze spontaan opstelde.

Dat opnieuw blijkt dat dergelijke overwegingen irrelevant zijn.

Dat verzoeker blootgesteld was om reden van deze al dan niet bestelde artikelen.

Dat deze artikelen om reden van de besproken onderwerpen een bedreiging voorstelden voor de overheden, die verzoeker het zwijgen wouden opleggen door hem met de dood te bedreigen indien hij zijn betrekking niet verliet."

Verzoeker wijst er voorts op dat hij heeft deelgenomen aan manifestaties waar een nieuwe regering werd geëist en dat hij foto's heeft voorgelegd die zijn deelname aan deze manifestaties aantonen. Dit maakt volgens hem dat hij voor de overheden een bijkomende bedreiging vormt. Verzoeker stelt dat hij zich eveneens blootstelde toen hij op facebook heeft opgeroepen om aan deze manifestaties deel te nemen en zich tegen de regering te verzetten. Deze feiten, die door het Commissariaat-generaal niet worden betwist, tonen de geloofwaardigheid aan van zijn relaas, alsook van het risico voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, aldus verzoeker, die hier nog aan toevoegt dat ook zijn deelname aan culturele activiteiten en zijn rol van raadgever voor de vluchtelingen voor de overheden een bedreiging voorstelt. Hij verduidelijkt dat dit inderdaad het aantal personen met wie hij in contact kwam doet toenemen, zodat zijn invloedssfeer groter wordt, wat hem toestaat zijn ideeën en zijn boodschappen ten gunste van een regeringswisseling te verspreiden.

Daarnaast laakt verzoeker dat het Commissariaat-generaal de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet niet in aanmerking heeft genomen. Verzoeker wijst erop dat hij soenniet is, wat in de bestreden beslissing niet wordt betwist, en dat de sjitische milities talrijke misdaden begaan tegenover de soennitische bevolking van Bagdad. Hij verwijst te dezen meermaals naar de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" toegevoegd aan het administratief dossier, naar verslaggeving in de internationale pers en naar een verslag van ORSAM van mei 2015. Verzoeker meent dat deze informatie aantoont dat hij in geval van terugkeer naar Irak het reëel risico loopt om wegens zijn godsdienst gefolterd te worden of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen te ondergaan.

Tot slot betwist verzoeker de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad.

2.2.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.2. Op 20 juni 2016 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 20 juni 2016.

2.2.3. Bij faxbericht en bij aangetekend schrijven van 22 juni 2016 laat verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: een getuigschrift van het Iraakse observatorium voor persvrijheid met vertaling in het Nederlands, een getuigschrift van Asma For Media Production & Satellite Channels met vertaling in het Nederlands, een getuigschrift van de Onafhankelijke organisatie voor Studenten en Jeugdontwikkeling met vertaling in het Nederlands, een getuigschrift van Alnoor Productie en Media Centrum vertaling in het Nederlands, twee getuigschriften van Democratic German Center met vertaling in het Nederlands, een getuigschrift van Alhadath International Agency met vertaling in het Nederlands, een getuigschrift van de Iraakse Journalisten Unie met vertaling in het Nederlands, een getuigschrift van de Algemene Federatie van Iraakse Stammen met vertaling in het Nederlands, een attest van het politiebureau van Al-Saydia met vertaling in het Nederlands, onderzoeksdocumenten van het politiedirectoraat Bagdad Al-Karg met vertaling in het Nederlands, twee brieven van het politiebureau van Al-Saydia aan de onderzoeksrechter van Al-Baai met vertaling in het Nederlands, een dreigbrief van Asaib Ahel Alhag met vertaling in het Nederlands, een document in verband met de door verzoeker ingediende klacht met vertaling in het Nederlands, verzoekers verklaring op het politiebureau van Al-Saydia met vertaling in het Nederlands, een proces-verbaal van het politiebureau van Al-Saydia met vertaling in het Nederlands, een document 'Toedracht van het incident' van het politiebureau van Al-Saydia met vertaling in het Nederlands, de overlijdensakte van verzoekers zus met vertaling in het Nederlands, foto's van verzoeker tijdens de uitoefening van zijn job als

journalist, arrest nr. 167 850 van de RvV van 19 mei 2016, arrest nr. 165 616 van de RvV van 12 april 2016, het document 'Note d'information Irak', een getuigenschrift van het Internationaal Agentschap Alhadath met vertaling in het Nederlands en een getuigenschrift van Arabic Center for Justice Iraq.

2.2.4. Bij aangetekend schrijven van 12 juli 2016 laat verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: verzoekers identiteitskaart met vertaling in het Nederlands, een artikel getiteld 'Abu Bakr Al Baghdadi en de leugen van het vermeende kalifaat', een attest van Iraakse nationaliteit met vertaling in het Nederlands, een artikel dd. 22 mei 2016 geschreven door verzoeker, getiteld 'Een regering doodt haar volk', een artikel van IOPF van 2 mei 2016, een artikel van 1 mei 2016 geschreven door verzoeker, getiteld 'Vertrek naar het onbekende. Het verhaal van een man die een verzoek tot asiel indient' en een foto van verzoeker tijdens een betoging tegen de regering in Bagdad.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij tot op heden vasthoudt aan de asielmotieven uit zijn eerste asielaanvraag terwijl deze asielmotieven reeds door het Commissariaat-generaal als ongeloofwaardig werden beschouwd, wat later werd bevestigd door de RvV, (ii) hij momenteel toegeeft dat zijn tweede asielaanvraag op bedrieglijke asielmotieven was gebaseerd, enkel en alleen met de bedoeling onderdak te krijgen en een terugkeer naar Irak te verhinderen, (iii) het feit dat hij ten tijde van zijn eerste en tweede asielaanvraag geen nood had aan internationale bescherming ook bevestigd wordt door zijn terugkeer naar Bagdad in april 2013, waar hij ondanks de door hem ingeroepen vrees omwille van zijn werk in de media opnieuw ging wonen en nauwelijks anderhalve maand later zijn activiteiten in de media hervatte, (iv) hij verklaart dat hij op 23 juni 2015 een dreigbrief ontving waarin Assaab Ahl Al Haqq hem met de dood bedreigde en waarin werd verwezen naar zowel zijn werk als naar zijn soennitische achtergrond doch het gegeven dat hij er in de door hem geschetste context – hij schetst een beeld van Irak waarin er overal gevaar schuilt voor journalisten of schrijvers zoals hem – en in die omstandigheden gemakshalve van uitging dat het (nochtans zeer expliciete) dreigement niet ernstig was, getuigt van een totaal gebrek aan doorleving en daarom ongeloofwaardig is, (v) hij merkwaardig genoeg geen gevolg gaf aan de twee eisen in de dreigbrief, namelijk stoppen met zijn werk en zijn woning binnen de 72 uren verlaten, en hij zich niet eens leek te wapenen tegen eventuele represailles doch hij het werk bleef frequenteren en, hetgeen absoluut onbegrijpelijk is, hij simpelweg in zijn eigen huurwoning bleef wonen en hij geen geldige verschuiving heeft voor zijn opmerkelijk gedrag, zoals wordt toegelicht, (vi) het totaal onbegrijpelijk en ongeloofwaardig is dat hij zijn zus bij hem liet logeren en haar zo in gevaar bracht, en dat hij zijn zus zelfs niet op de hoogte bracht van het dreigement, (vii) hij tot twee maal toe de kans kreeg om in detail toe te lichten wat er op 27 juni 2015 is gebeurd, waarop telkens een uiterst beknopte, feitelijke samenvatting volgt terwijl gezien de ernst en de impact van het incident een meer doorleefd en uitgebreid relaas mag worden verwacht, (viii) het dossier van de politie en de rechtbank niet volstaan om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te maken daar in Irak op grote schaal fraude wordt gepleegd met dergelijke documenten waardoor ze slechts enige bewijswaarde hebben wanneer ze worden ondersteund door coherente, geloofwaardige en volledige verklaringen, het bovendien zeer opvallend is dat in het volledige dossier niet één keer de naam van zijn zus, het slachtoffer van een aanslag met dodelijk gevolg, wordt gemeld, de inhoud van de documenten daarenboven opvallend summier is en niet veel meer is dan een beknopte samenvatting van de feiten die keer op keer wordt herhaald, ook over de aanslag geen details worden gegeven, ook de verklaring van zijn buurman D. en de beschrijving van de plaats van het delict uiterst summier blijven, zijn verklaringen verder een nogal vrije interpretatie bevatten van de werkelijke inhoud van de dreigbrief, de dreigbrief weinig meer is dan een getypt document met een aantal stempels waarvan de authenticiteit en de auteur onmogelijk geverifieerd kunnen worden zodat dit document, alsook de overlijdensakte van zijn zus, pas bewijswaarde heeft wanneer het wordt ondersteund door degelijke verklaringen en hij niet kan staven dat het beschadigde huis op de foto's werkelijk zijn woning is, (ix) het opmerkelijk is dat hij zijn werkgever Al Hadath niet op de hoogte bracht van de incidenten maar in plaats daarvan alle contact verbrak en het tevens opmerkelijk is dat hij als geëngageerde activist ook alle contact met vrienden, collega's en andere activisten, die hem eventueel de nodige bijstand konden verlenen, verbrak en ook de 'Fondation of journalist and cultured youths' niet op de hoogte werd gebracht terwijl hij naar eigen zeggen nochtans zeer actief was binnen de organisatie, (x) het door hem voorgehouden profiel van journalist en opiniemaker niet volstaat om de door hem ingeroepen vrees voor vervolging te rechtvaardigen daar (1) ondanks een mediacarrière van om en bij zeven jaar, weliswaar met de nodige kanttekeningen, er in al die tijd niets is gebeurd dat aantoonde dat hij effectief gevaar liep omwille van zijn werk en (2) er verschillende aanwijzingen zijn om te veronderstellen dat hij zijn profiel als journalist en analist doelbewust aandikt en zijn rol en bekendheid als journalist en analist veeleer beperkt lijken, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (xi) hij als activist herhaaldelijk zou hebben deelgenomen aan manifestaties

doch er geen indicaties zijn dat dit hem werkelijk in gevaar kon brengen, temeer zijn bewering dat hij een organiserende rol had gerelativeerd moet worden daar hij weinig meer deed dan via facebook de oproep voor manifestaties onder zijn vrienden te verspreiden, en hij trouwens geen enkel begin van bewijs heeft dat hij effectief herhaaldelijk deelnam aan manifestaties in Bagdad vermits hij slechts één foto voorlegt waarop hij een bord met eisen vasthoudt, (xii) hij daarnaast debatten bijwoonde, expo's bezocht en culturele activiteiten frequenteerde doch het onduidelijk is waarom zijn interesse in cultuur en debatten tot vervolging zou leiden, (xiii) het tevens compleet onduidelijk is waarom zijn beweerde activiteiten als hulpverlener voor intern ontheemden tot vervolging zouden leiden, (xiv) hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, na grondige analyse van de beschikbare informatie dient te worden besloten dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en (xv) de andere door hem voorgelegde documenten niets kunnen veranderen aan bovenstaande analyse daar zijn identiteit, herkomst en nationaliteit niet ter discussie staan en de door hem voorgelegde perskaart (inclusief merkwaardige spellingsfouten in de Engelse vertaling) hoogstens bevestigt dat hij bij een dergelijke vereniging aangesloten was en verder geen uitspraak doet over zijn asielmotieven.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.5. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker dient daarbij aan te tonen dat er in zijn hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 veronderstelt een voortdurende of systematische schending van de mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen (J.C. Hathaway, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 101 e.v.). Krachtens artikel 48/3 van de vreemdelingenwet moeten de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève "a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a)". Er kan derhalve slechts sprake zijn van vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag indien de ondergane of gevreesde feiten wegens hun aard of herhaald karakter voldoende ernstig zijn, ofwel omdat zij een ernstige inbreuk vormen op de mensenrechten, ofwel omdat zij de persoon die de inbreuk heeft ondergaan, alle gegevens van de zaak in aanmerking genomen, duidelijk beletten zijn leven in het land van herkomst verder te zetten. Vervolging gaat dan wel meestal uit van de overheden van het land van herkomst, maar ook de feiten gepleegd door derden kunnen in aanmerking worden genomen indien ze bewust worden geduld door de autoriteiten of indien ze weigeren, dan wel niet bij machte zijn een afdoende bescherming te bieden.

De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling en dit geldt ook voor de ernst van de geveesde vervolging, die een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Daartoe moet de kandidaat-vluchteling aantonen dat er omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Zulks houdt noodgedwongen in dat zijn vrees actueel is en dat de Raad bij de beoordeling van deze vrees moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing. Deze stelling vloeit immers voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium "gegronde vrees voor vervolging" het wezenlijke is. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie. (*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, UNHCR, Genève, 1979, nrs. 40,41,195,196 en *The law of refugee status*, J. Hathaway, Butterworths, Toronto, 1991 blz. 72). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Vooreerst dient te worden benadrukt dat verzoekers identiteit, nationaliteit en herkomst niet worden betwist. Deze gegevens, alsook zijn activiteiten als journalist en opiniemaker, worden gestaafd aan de hand van de door hem neergelegde documenten. Zo legt verzoeker foto's en videofragmenten voor die aantonen dat hij voor de satellietzender 'Al Hadath' heeft gewerkt, gegeven welk in de bestreden beslissing op zich niet wordt betwist. Evenmin wordt betwist dat verzoeker beschikt over een eigen youtube-kanaal, waarop hij een tachtigtal video's publiceerde waarin hij zijn opwachting maakt in de programma's van Al Hadath, noch dat hij diverse artikels heeft geschreven waarin hij een breed gamma aan thema's behandelde, waaronder de situatie van de Yezidi, een aanslag in Lyon, de weinig benijdenswaardige situatie van intern ontheemden in Irak, de corruptie en de beperkte slagkracht van de Iraakse regering en de wandaden van IS – thema's waarvan een aantal in de Iraakse context gevoelig kunnen liggen – en dat hij medio 2015 driemaal een opiniestuk schreef voor de krant 'Al Iraq Alyoum'.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij vervolging vreest door de sjjiitische militie Asaeb Ahl Haq (AAH). Op 23 juni zou hij bij zijn woning een dreigbrief van deze militie hebben gevonden waarin stond dat hij zijn journalistieke activiteiten moest stopzetten en binnen 72 uur zijn woning moest verlaten, zo niet zouden ze hem vermoorden net zoals ze met andere soennieten uit de regio hadden gedaan. Vervolgens zou op 27 juni 2015 een bomaanslag zijn gepleegd op verzoekers woning. Zijn zus D., die op dat moment bij hem logeerde, raakte daarbij zwaargewond en overleed de volgende dag aan haar verwondingen.

Gelet op de huidige context in Bagdad, is de Raad van oordeel dat deze verklaringen niet *a priori* ongeloofwaardig moeten worden geacht. Zo leest de Raad in de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 20 juni 2016 "(...) Het offensief dat ISIS in juni 2014 doorvoerde, leidde in Bagdad tot de mobilisatie van sjjiitische milities zoals Badr, Promised Day Brigade (Arabisch: Liwa al-Youm al-Maw'ud) en Asai'b Ahl al-Haq). (...)

In de loop van 2014 waren er meldingen van het drieste optreden van sjjiitische milities. Meerdere moorden op soennitische burgers werden aan de leden van diverse sjjiitische milities toegeschreven. (...)

Volgens een gezaghebbende medewerker bij een internationale organisatie in Bagdad die omwille van de veiligheid van zijn bronnen anoniem wenst te blijven, zijn de soennieten in Bagdad nu sterker het mikpunt van mensenrechtenschendingen. (...)

Volgens het team voor Irak van het Institute for the Study of War gebeurt het geweld door de sjjiitische milities niet erg openlijk, maar gewoonlijk in de vorm van ontvoeringen en moorden. (...)

Uit verschillende bronnen blijkt dat de sjjiitische milities in Bagdad, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor het geweld in Bagdad (met uitzondering van de aanslagen met springstof, die zijn toe te schrijven aan ISIS en eventueel nog andere soennitische groeperingen). Volgens een gezaghebbende medewerker bij een internationale organisatie in Bagdad en volgens ISW worden dagelijks lijken gevonden, kunnen de milities straffeloos te werk gaan, en kunnen de officiële veiligheidsdiensten daar maar weinig tegen ondernemen, door hun gebrek aan manschappen en organisatie. (...)

Er zijn twee hoofdtypen van geweld in Bagdad: aanslagen met explosieven enerzijds, en ontvoeringen en moorden anderzijds. De explosieven zijn het werk van ISIS, de schietpartijen, ontvoeringen en

moorden zijn toe te schrijven aan sjiitische milities, leden van sjiitische milities die op eigen rekening handelen, of van criminele bendes. (...)

Verschillende factoren dragen volgens Cedoca ertoe bij dat soennieten in Bagdad grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld zoals mishandelingen, ontvoeringen of moorden, begaan door sjiitische milities:

- *De feitelijke macht van de sjiitische milities in Bagdad is sterk toegenomen (...). Deze milities hebben mensenrechtenschendingen begaan op soennitische burgers in de gebieden die zij hebben heroverd op ISIS, en zij doen dit volgens onder andere Human Rights Watch ook nog in 2016. Als het tot confrontaties tussen milities en het Iraakse leger komt, moet het leger het onderspit delven.*
- *Het offensief van ISIS ten noorden van Bagdad en vooral de val van Mosul heeft het geweld tegen soennieten in Bagdad doen toenemen.*
- *Veel soennieten in Bagdad zijn IDP's die meer dan ingezetenen doelwit worden van de sjiitische milities; vooral ontheemden uit de provincie Anbar worden gevisieerd.*
- *Soennieten lopen volgen UNHCR risico om opgepakt en gearresteerd te worden door de veiligheidsdiensten aan een controlepost, omdat zij ervan verdacht worden lid van ISIS te zijn.*
- *Uit informatie van UNHCR blijkt dat soennieten vaak slachtoffer worden van bedreigingen, verbaal geweld of mishandelingen. (...)*

Naast de terreur door ISIS zijn er verschillende sjiitische milities actief in de stad en in de provincie, deze maken jacht op vermeende ISIS-strijders, handhaven mee de orde, en bewaken de sjiitische wijken. Bij hun activiteiten gaan zij hardhandig te werk, en er zijn talrijke berichten over arrestaties, mishandelingen en verdwijningen van burgers. Dagelijks worden ook lijken gevonden, maar vaak is het niet mogelijk om de daders te identificeren, omdat ook onafhankelijk opererende leden van milities en criminele bendes gelijkaardige misdaden begaan, bijvoorbeeld om losgeld af te persen van ontvoerde burgers. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. De milities handelen in feitelijke straffeloosheid, en de overheid is niet willens of niet machtig om hen te beteugelen." (p. 6-7, p. 10-11, p. 13, p. 17-18 en p. 31).

Daarenboven blijkt uit de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq" van 31 mei 2012 dat journalisten en andere personen werkzaam in de media een risicoprofiel hebben en dat zij vaak het slachtoffer worden van gerichte aanvallen omwille van hun etnie of religie en/of een toegeschreven politieke overtuiging. Aangezien de meeste Iraakse nieuws- en televisiestations in handen zijn van politieke partijen, religieuze groepen of de Iraakse overheid, worden journalisten vaak geacht een welbepaalde partij of standpunt te vertegenwoordigen. Ten gevolge hiervan hebben gewapende groeperingen meermaals media en journalisten gevisieerd omdat zij als "Westers" of pro-Amerikaans worden beschouwd, omdat zij gelinkt worden aan de Iraakse overheid of omdat zij geassocieerd worden met een bepaalde etnische groep. Anderen werden gevisieerd voor het onderzoeken van controversiële politieke of andere gevoelige kwesties, zoals corruptie of de activiteiten van gewapende groeperingen. Vervolg van journalisten wegens het onderzoeken van corruptie of het bekritisieren van de overheid gaat tevens uit van de Iraakse veiligheidsdiensten en politieke partijen. Irak blijft voor journalisten dan ook een van de gevaarlijkste plaatsen ter wereld.

Verzoekers verklaringen kaderen aldus in de objectieve gegevens van de actuele situatie in Irak zodat hem *in casu* het voordeel van de twijfel moet worden verleend.

Na de lezing van het administratief dossier is de Raad van oordeel dat de overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing geenszins doorslaggevend zijn om de geloofwaardigheid van de door verzoeker uiteengezette asielmotieven volledig te ondermijnen. De opmerkingen in verband met verzoekers vorige asielaanvragen zijn *in casu* niet relevant aangezien de thans door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten zich hebben voorgedaan na zijn terugkeer naar Bagdad in april 2013 en aldus dateren van na zijn vorige asielaanvragen. Dat hij na zijn terugkeer naar Bagdad vrijwel meteen zijn activiteiten in de media hervatte, hoeft naar het oordeel van de Raad op zich niet te leiden tot het besluit dat verzoekers vrees niet reëel zou zijn. Dat verzoekers bekendheid als journalist beperkt was, zoals wordt geargumenteed in de bestreden beslissing, doet voorts niets af aan het feit dat hij zijn opwachting heeft gemaakt in de programma's van de satellietzender Al Hadath, dat de artikels die hij heeft geschreven een aantal thema's aansnijden die in de Iraakse context gevoelig kunnen liggen en dat hij zich kritisch uitliet over bepaalde situaties. Dat deze artikels niet in opdracht werden geschreven en de video's op zijn youtube kanaal weinig werden bekeken, betekent op zich niet dat niemand aanstoot nam aan deze publicaties en werkzaamheden in de media. Ook het gegeven dat hij de bedreiging aan zijn adres klaarblijkelijk verkeerd heeft ingeschat, hij geen gevolg gaf aan de eisen vermeld in de dreigbrief en hij geen voorzorgsmaatregelen nam tegen eventuele represailles, hoeft zijn geloofwaardigheid niet noodzakelijk aan te tasten. Gelet op zijn verkeerde inschatting van de ernst van

de situatie, hoeft het evenmin ongeloofwaardig worden geacht dat verzoeker zijn zus bij hem liet logeren om de drukte op weg naar de universiteit te vermijden. Aangezien verzoeker dacht dat alles zou overwaaien indien hij zich een tijdje minder kritisch zou uitlaten over gevoelige thema's en hij aldus geen onmiddellijk en direct gevaar zag, kan het tevens begrijpelijk worden geacht dat verzoeker zijn zus niet op de hoogte bracht van het dreigement aan zijn adres omdat hij haar geen angst wilde aanjagen. Daarnaast meent de Raad in tegenstelling tot de commissaris-generaal dat verzoekers verklaringen over de aanslag op zijn woning overtuigend kunnen worden geacht. Uit het gehoorverslag blijkt een duidelijke en coherente weergave van de feiten, waarbij verzoeker zich zeer emotioneel toonde. Dat zijn relaas niet doorleefd zou zijn, kan derhalve niet worden bijgetreden. Voorts kunnen de overwegingen dat in het volledige dossier van de politie en de rechtbank niet één keer de naam van verzoekers zus, het slachtoffer van een aanslag met dodelijk gevolg, wordt gemeld, dat de inhoud van de documenten daarenboven opvallend summier is en niet veel meer is dan een beknopte samenvatting van de feiten die keer op keer wordt herhaald, dat ook over de aanslag geen details worden gegeven en dat ook de beschrijving van de plaats van het delict uiterst summier blijft niet volstaan om de geloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven onderuit te halen. Dit klemmt des te meer daar de Raad in hoger aangehaalde *"Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq"* leest dat in veel gevallen geen grondig onderzoek wordt verricht naar aanvallen/aanslagen tegen journalisten. Ook de overwegingen dat het opmerkelijk is dat verzoeker zijn werkgever Al Hadath niet op de hoogte bracht van de incidenten maar in plaats daarvan alle contact verbrak en het tevens opmerkelijk is dat hij als geëngageerde activist ook alle contact met vrienden, collega's en andere activisten, die hem eventueel de nodige bijstand konden verlenen, verbrak en ook de 'Fondation of journalist and cultured youths' niet op de hoogte werd gebracht terwijl hij naar eigen zeggen nochtans zeer actief was binnen de organisatie, zijn naar het oordeel van de Raad onvoldoende om een weigeringsbeslissing te dragen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat *in casu* in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van zijn godsdienst dan wel omwille van een politieke overtuiging die hem wordt toegeschreven door de sjitische milities en dat hij aldus als vluchteling dient te worden erkend.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier augustus tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS